

Kindertaal

Als klein meisje zat ik altijd geboeid naar mijn vader te luisteren die goed kon vertellen. Maar waar mijn mond werkelijk van open zakte was één van zijn minst interessante verhalen. Een zinnetje eigenlijk maar. Een verbaasde zin over anorexia avant la lettre. Het ging over een collega van hem die 'zooo vreselijk veel van lekker eten hield dat ze tussendoor even naar het toilet ging om verder te kunnen eten.'

Aanvankelijk zag ik haar daarbij in mijn getroubleerde kindergeest haar eigen uitwerpselen verorberen en vroeg me af hoe iemand zo ontzettend van voedsel kon houden dat het in alle staten van vertering nog aantrekkelijk was. Later stelde ik het beeld wat bij - waarschijnlijk doordat mijn vader gezegd had dat ze haar vinger in haar keel stak - en zag haar haar halfverteerde diner uit de pot lepelen. Een beetje in de sfeer van de verschillende magen van de koe. Veel later kwam het verhaal nog eens ter sprake, want mijn vader vertelt niet alleen boeiend, maar hij houdt ook van smakelijke herhalingen. Toen was ik inmiddels een jaar of vijftien (!) en vroeg ik eindelijk, kokhalzend, of dat niet waanzinnig smerig was; uit een wc pot eten. Mijn familie lag minuten lang stuiptrekkend van de pret onder te keukentafel; nauwelijks bevattend dat ik zoveel jaar met zo'n absurde voorstelling in mijn hoofd kon hebben rondgelopen zonder mijn mond open te doen. Ja, dat kan ik.

We zaten eens het Duitse weerbericht te bekijken, waar ze, al lang voordat Nederland en België daar ook toe overgingen, van die rondjes gebruikten waarin neerslag zichtbaar wordt. Ik zat net naar 'echte' sneeuw te kijken toen ik mijn vader op verontwaardigde toon tegen mijn moeder hoorde zeggen: 'Dat dat zomaar màg!' Mijn moeder stemde in. Ja, dat dat zomaar mocht, niet te geloven. Vanaf dat moment vroeg ik me elke keer als het op de TV weer eens zeer plaatselijk sneeuwde, hagelde of wat dies meer zij, hoe ze die techniek toch potverdorie zomaar mochten gebruiken. Een beschamend aantal jaren later pas, kwam ik tot de conclusie dat mijn ouders het op dat moment over iets heel anders moeten hebben gehad en bij navraag konden ze zich inderdaad geen enkele voorstelling bij hun commentaar maken die hout sneed.

Zo kun je een besef krijgen van hoe griezelig ver een kind kan gaan in het als zoete koek slikken van de meest absurde, gevaarlijke of onware vertelsels, als ze van gezagsfiguren komen. Lepelen uit de w.c.pot is gewoon, zo ook het smakelijk verorberen van feces. Sneeuw op TV moesten ze verbieden. Maar ook, en dat is erger: "Kinderen zijn dom en lastig." "Pappie wordt blind als mammië achter ons geheimpje komt."

En in dat verlengde kunt u uw fantasie verder de vrije loop laten.

Nog zo een. Een Nederlandse vriendin van mij die maar een dikke tien jaar ouder is dan ik, is al overgrootmoeder. Zij had haar kleine popje (ja, zo ziet ze eruit) van drie te logeren en, de geringe eetlust van het peutertje kennende, had mijn vriendin al bij voorbaat een smaakmaker ingebouwd: "Vandaag drinken we samen lekkere kaboutertjesthee bij de boterhammetjes."

"Neeeeeeeee," loeide het kleine meisje al bij het woord 'kaboutertjes'.

"Even kalm aan, laten we erover praten en niet loeien," zei mijn vriendin vriendelijk doch stoïcijns als ze is.

"Waarom lust jij geen kaboutert.....- "

"NEEEEEEEEEEE!!!" gierde de kleine met lange uithalen.

"Goed," zei de vriendin, "je bent duidelijk, je hoeft het niet te drinken, we verzinnen wel wat anders. Maar dan wil ik wel graag weten waaróm je geen kaboutertjesthee lust. Vertel het omi maar rusti....."

"WAAAAAAA" zette het wanhopige ding haar keeltje weer op. Omi nam haar, nu toch een beetje bezorgd geworden, op schoot en wiegde haar. Toen ze zich na een tijdje troosten veilig voelde kwam het:

"Ik vind het zo..., zo..., zo zie-, zie-, zielig, voor die klei-, klei-, kleine kabou- boutertjes."

"Maar ik pak hun thee niet af hoor, we hebben onze eigen kaboutertjesthee."

“Le-, le-, leven ze dan nog? Heb je ze niet do-, do-, doodgemaakt voor in de thee?”

Kaboutertjesthee en andere zaken, ze klinken voor ons zo schattig en voor ons kleine volkje dat intenser en anders en vooral letterlijker nadenkt dan we beseffen, soms zo gruwelijk.